

Sygn. akt V CSK 552/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego P.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J.
przeciwko H. [...] w M. w Hiszpanii
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 grudnia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarżący wykazał, aby w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, ani też, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona.

Powoływanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało. Argumentacja prawna powołana przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz problematyka przedstawiona w tym wniosku, nie pozwala przyjąć, aby w sprawie wyłoniło się istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Poza tym sformułowane w skardze

kasacyjnej zagadnienie prawne nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej w sytuacji, w której Sądy *meriti* uznały na podstawie oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie - niepodlegającej kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) - że powód nie udowodnił, aby pozwana nienależycie wykonała swój obowiązek umowny, skoro nie wykazał, iż próbki dostarczone do badań pochodziły z dostawy papryki dostarczonej przez pozwaną. Przyjęcie, że powód zaniechał zawiadomienia pozwanej o pobraniu próbek dostarczonej papryki – co stało się podstawą zagadnienia prawnego przedstawionego w skardze kasacyjnej – nie była jedyną i przesądzającą przesłanką, która spowodowała taki wynik postępowania dowodowego.

Brak także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Nie może bowiem uiść uwagi, że Sąd drugiej instancji uznał, że dochodzone roszczenie jest nieusprawiedliwione nie tylko na podstawie art. 479 k.c., ale także na podstawie art. 471 k.c., tj. podstawie wskazywanej przez powoda. Wobec niewykazania przez powoda, że pozwana nienależycie wykonała swoje zobowiązanie dla rozstrzygnięcia sprawy bez znaczenia pozostawała treść sporządzonej w sprawie opinii Instytutu, z nieuwzględnieniem której skarżący wiąże zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c.

Nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).